

PSE JETOJMË???

Sa herë e kemi pyetur veten: “Pse jetojmë?” Çdo gjë duket kaq pa kuptim. Vetëm vuajtje, pakënaqësi, mërzë. Edhe ato momentet e bukura zgjasin fare pak, sikur ia marrim dikujt borxh. Rinë me ne sa na ngrenë mendjen dhe fluturojnë të trembura diku larg, s’e di se ku...

Vetëm dimra paska në këtë jetë. Mbase prandaj janë ngrirë zemrat e këtyre njerëzve. Bie shi dhe lutem të pastrojë mbeturinat e kësaj bote, por ato shtohen shumë e më shumë. Pres pranverë, por ajo duket shumë larg. Pres të ndiej pak shpresë, por s’e arrij dot.

Pse vallë jetojmë, kur nuk shohim pakëz dritë? Jetojmë në errësirë duke kërkuar një yll në qiellin e pafundëm. Një dritë në errësirën, që po na pushton. Ndiej mall që pak dritë të më ngrohi, të çajë errësirën dhe të mbjelli lumturi në zemrat tona.

Si mundemi të jetojmë, kur shohim tek vyshket një lule e porsaçelur? Jemi mizor. S’marrim mundimin të kujdesemi për të, por e lejojmë të iki, pa ardhur mirë. Çfarë ka vallë në zemrat tona? Me siguri një gur kemi mes mushkrive. Por, ne vazhdojmë të jetojmë indiferent, nganjëherë, duke ndier kënaqësi. Me siguri asnjëherë nuk e kemi pyetur veten në është vërtetë kënaqësi ajo, që ndiejmë. A mund të ndërtohet një kënaqësi mes kaq vuajtjesh dhe dhimbjesh?

E ç’është jeta në fund të fundit??? Një ndërthurje e dhimbjes dhe kënaqësisë. Një rrugë e gjatë, që shpeshherë duket pa kuptim, pa fund, e gjatë dhe e dhimbshme, plot vuajtje, shpirtra të trazuar, zemra të vrara dhe sy të përлотur. Një mozaik i bukur i ndërthurrur me ngjyra të ftohta dhe të ngrohta dhe më shpesh bardhezi... Kot... Jeta është tamam si një zog i vogël, që mban në duar. Po s’e pate mendjen të ikën dhe sado që e kërkon s’e gjen më... Ai shtegton në vise të largëta, duke mbajtur brenda vetes shpirtin tonë... Kalon në ujëvara të mrekullueshme dhe njëkohësisht të frikshme, duke na larë dhe pastruar nga mëkatet për të na çuar në lumturinë e përjetshme.

Ne jetojmë në skutat e errëta të nje jete pa kuptim, të një filli të gjatë pa mbarim, që këputet atëhere kur ne duam ta zgjasim. Ne jemi vetëm ca qyqarë, që mendojmë vetëm për vete pa pasur parasysh, që diku larg apo afër është dikush, që ka nevoj për ne. Ne urrejmë një buzëqeshje pa marrë parasysh, se diku është dikush, që do të jetë buzëqeshja e dikujt. Ne lakmojmë për më shumë pasuri pa ditur, që diku lag a afër është dikush, që do të donte strehë dhe ushqim. Ne luftojmë me vëllëzërit, motrat pa ditur se diku gjendet një person, që qan për humbjen e motrës a të vëllait. Ne nënvlerësojmë prindërit, pa marrë parasysh se diku gjendet dikush, që ëndërron t’i ketë ata.

Ne vërtetë jemi pika të vogla në këtë botë por, ne të gjithë e formojmë atë. Një nga ne humbet i vetëm, por të gjithë bashkë shpëtojmë ato, që kanë humbur. Askush s’është pa fuqi dhe nuk i referohem forcës së krahut por, forcës së fjalës. Pse të mos e përdorim këtë pasuri për të ndihmuar veten, për të shpëtuar botën? Mbase atëhere do t’i jepnim një kuptim jetës sone, do të dinim pse jetojmë.